

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

Det var en saadan Frihed, de to Officerer benyttede til en Spadsretur ud i Bjergene, der havde sig noget borte, oversaaet med Olie- og Orangetræer og blomstrende Vingaarde.

Undervejs vendte Pudens sig om. Idet han kastede et beudrede Blik tilbage over den romerske Lejr, sagde han:

„Hvis disse Mænd kunde stride lige saa tappert for vor himmelske Herre som for Kejseren i Rom, hvilken Armee for Kristus. Maatte de alle blive vundet for ham.“

„Det er et forfængeligt Ønske, min unge Broder. Jesu sande Disciple vil blive ved at være, hvad de altid har været — en lille Hjord. Vi vil aldrig komme til at opleve, at de udvortes bliver den store Arme. Det vil altid blive ved at være noget ringe, et Kors at være en Kristi Stridsmand. Men det glæder mig, at dit Hjerte brænder efter at vinde Sjæle for Kristus.“

„O, Artemas, hvor kunde jeg andet. Jeg ser alle disse prægtige, unge Mænd, der endnu er Hedninger og vandrer i Mørke, og saa maa jeg tænke paa, at jeg selv for kort Tid siden vandrede i det samme Mørke og dyrkede de samme Afguder. Nu har Gud i sin Naade frelst mig ud af Mørket til sit vidunderlige Lys, hvor kunde jeg da lade være at længes efter, og bede om, at Herren vil gøre disse stakkels Hedninger lige saa lykkelige, som jeg selv er. Ja, hvor kunde jeg lade være at arbejde derpaa, at vinde for dem om, hvor herligt det er at tjene den Herre, der har Magt paa Jord til at forlade Synder. Men hvad kan jeg gøre? Jeg synes, det er saa usigeligt lidt. Og desuden er det jo forbudt at ville overtale Soldater til at dyrke andre Guder end dem, der er befalede dem at dyrke. Og aabenlyst at overtræde denne Befaling kunde ikke blot koste os vort Liv, men vil ogsaa udsætte de andre for Fare — for Modgang og Trængsel, ja maaske for en pineful Død.“

„Det er sandt, Pudens, jeg selv har erfaret det. Og dog er det ogsaa sandt, hvad den store Apostel Peter sagde, da man vilde forbyde ham at vinde om Kristus: „Man bør adlyde Gud mere end Mennesker.“ Og har vi ikke ogsaa Herrens egen Befaling, der er bindende for alle — „naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre.“ Se, Pudens, for disse Brøders Skyld maa vi ogsaa lade Lyset skinne.“

„Men er der nogen af dem her?“ spurgte den unge Officer.

„Ja mange,“ svarede Artemas.

„Det har jeg aldrig hørt.“

„Har du heller ikke set det, Pudens. Du sagde før: „Hvad kan jeg gøre?“ og du er dog Officer. Kan du da andre dig over, at de unge Kristne iblandt Soldaterne kan tænke noget lignende. Men Jesus har Disciple her i Armeen.“

„Hvordan har du opdaget det?“

„Paa samme Maade, som jeg opdagede, at du var en Jesu Discipel — ved deres rene Liv, ved deres Sanddrøhed og Lydighed. Selv om de ingen Ting siger, kan man straks mærke den Kløft, der er mellem dem og de andre, der endnu er Hedninger. For Resten har jeg ogsaa været sammen med nogle faa af dem, og vi har tilbragt velsignede Timer med hverandre.“

De gik en Stund tavse hen imellem nogle Vinhaver. Saa sagde Pudens:

„Fortæl mig, Artemas, hvorledes du fandt Verdens Frelser.“

„Ja, min Broder, det vil jeg gerne. Det var i det hellige Land. I lang Tid gjorde jeg Tjeneste i Jerusalem. Under mit Ophold der blev Kristi Disciple grusomt forfulgt af Kong Herodes. En Dag overværede jeg en Henrettelse af en af Herrens Disciple. Han hed Jakob. Han havde ingen anden Forbrydelse gjort, end at han troede paa Jesus Kristus. Men det var ogsaa nok. Hans Død blev Vejen til mit Liv. Jeg stod lige i Nærheden og hørte hans sidste Ord. Det var en Bøn for sine Mordere. Og saa saa jeg noget, som jeg aldrig havde set før. Jeg saa hans Ansigt straalende af en overjordisk Glans, idet han lagde sit Hoved paa Blokken. Det gjorde et uudslætteligt Indtryk paa mig.“

„Jeg forstaa det godt,“ udbrød Pudens. „Jeg har selv set det samme hos en af Kristi Stridsmænd, der blev brændt, fordi han vidnede om sin Frelser. Det var oppe i Britannien.“

„Den hellige Stund, det Vidnesbyrd, det Ansigt, kunde jeg aldrig glemme. Fra det Øjeblik begyndte der at foregaa en Forandring i mit Hjerte. Og jeg fandt ingen Fred, før jeg fik opsøgt en Kristen, der kunde hjælpe mig ind paa Vejen til det evige Liv. Han havde set en endnu herligere Død, selve vor dyrebare Forlørsers Død paa Korset. Og han fortalte mig om hans Forsoning, om hans Blods Kraft til at sone Synden og give Hjerter Fred. Han fortalte om hans Opstandelse og Himmelfart, om den første herlige Pinse, hvor han selv var blevet ramt af Ordet blandt 3000 andre. Og tilsidst kunde jeg tro paa den samme Frelser, og siden har jeg tjent ham.“

„Hvor herligt, Broder, om Herren vilde betros om den Naade at maatte lide noget for hans Skyld,“ raabte Pudens, opflammet af sin Vens Ord.

„Du skal ikke selv ønske dig Forfølgelse, min unge Broder,“ svarede Artemas alvorlig. „Herren skal nok sørge for at bane din Vej, som han vil.“

Hvad han ser, der tjener dig til Gode, vil han selv lægge paa dig, og hvad han lægger paa dig, vil han selv bære for dig, hvis du vil give ham Lov dertil.“

Under fortsat Samtale om deres Liv i Gud steg de højere og højere op ad Bjergskraaningen, indtil de naaede Tinden. Herfra havde de den herligste Udsigt til alle Sider. Imod Øst langt ind over en Mængde Højdedrag og dybe Kløfter. Lige under dem strakte sig den store, flade Slette med Romernes Krigslejr omkranset af en Mængde smaa, maleriske Landsbyer, beboet af Efterkommerne af den blandede Befolkning, som Antigonos i sin Tid bragte til Troas. Længere borte i vestlig Retning saas Byerne Alexandria og Troas, fra hvis Havn Skibenes Master ragede op. Længere ude bredte sig Havet, hvis blaa Vande skinnede som Metal i det straalende Solskin. Længe sad de to Venner og nød den herlige Udsigt, og deres Tanker gled langt, langt bort.

Artemas var i Syrien, hvis Bjerge han ofte havde besteg, og hvor han havde haft saa mange hellige Brødre, hvoraf de fleste vel allerede var gaaet bort fra Jorden ind i Paradisets uforgængelige Herlighed.

Pudens var endnu længere borte. Helt oppe i Britannien, hvor han i Aanden gennemlevede saa mangen en uforglemmelig Scene. Saa vandrede Tankerne til Rom, hvor han vidste, hans Brud nu opholdt sig, og hans Sjæl blev et Øjeblik fyldt med Utaalmodighed. Han tænkte paa, hvor mange Maanedes der allerede var gaaet, siden Klaudia var kommet til Verdensstaden, og hvor mange der endnu vilde gaa — maaske Aar — før han kunde ile til hende.

Hvis Emrys ikke havde boet saa nær ved Regnum, vilde han hellere have ønsket, hun var der paa sin Faders afsidesliggende Borg, end i den ugudelige Verdensstad med dens forfærlige Selskab og sine mange Adspredelser, der kunde virke fristende og fortryllende paa det unge Sind.

Pudens var ikke skinsyg. Han tvivlede ikke et Øjeblik paa Klaudias Troskab og Bestandighed. Og han vidste ogsaa godt, at hun under Pomponias Beskyttelse kun lidt vilde blive udsat for Indflydelsen fra den romerske Luksus og sædelige Fordærvelse. Han vidste frem for alt, at hun var i sin himmelske Faders Haand. Og dog var han fyldt af en underlig Uro. Eller var det blot den voksende Længsel efter at se hende og være sammen med hende? De faa Breve, han havde faaet fra hende, havde fyldt ham med Fryd. Han havde ogsaa haft Lejlighed til at sende hende et Par Breve, hvori han havde fortalt hende om sin Længsel og sine Forhaabninger, om sin Frygt for, at Skilsmissen skulde komme til at være alt for længe, om Artemas og al den Velsignelse, han havde modtaget igennem denne dybe og erfarne Ven. Men Breve er kun en fattig Erstatning for det personlige Samvær. Dette følte Pudens særlig paa denne Dag, og her oppe fra, hvor hans Tanker droges saa stærkt imod Italien. Endelig brød han Tavsheden og sagde:

„Hvor er det et dejligt og interessant Land, og dog er jeg træt af at være her og længes tilbage til Rom, hvor du ved, at hun er, som jeg elsker højest her paa Jorden.“

„Det forstaaer jeg,“ sagde Artemas med et vemodigt Smil.

„Og denne Uvirksomhed bidrager ogsaa til at gøre Livet utaaleligt. Saa langt hellere ind i Slagets Tummel, hvor Kampen og Faren og den legemlige Anstrengelse er en ypperlig Medicin imod Længselen og andre knugende Tanker.“

„Jeg tænker, dine Ønsker snart vil blive opfyldt, min unge, tapre Ven,“ svarede Artemas. „Jeg hørte i Dag, at Tropperne snart vil blive kommanderet op til den nordlige Del af Provinzen, hvor nogle Stammer i Omegnen af Andrastea har begyndt at gøre Oprør. Det blev ogsaa fortalt, at disse Rebeller skal være blevet forledt og opflammet til at gøre Oprør af en fremmed, der skal være kommet langt borte fra — hvor er der ingen, der ved. Hvad Grunden er til hans Fjendskab imod Romerne, derom kan heller ingen give Besked. Men lad ham være, hvem han vil, ingen vil dog kunne mædstaa Romernes uovervindelige Legioner.“

„O, det skal blive herligt igen at komme til at bruge sit Sværd,“ raabte Pudens med straalende Øjne. Et Øjeblik efter gled Solen bort fra hans Ansigt, og han fortsatte alvorlig og taalefuld: „Men er en saadan Følelse ogsaa ret, Artemas — jeg mener ret for en Kristen? Jeg mener, er det ret for en Kristen at ønske sine Medmenneskers Død — de, som dog alle har en udødelig Sjæl. Saa lidt har jeg tænkt: Gid dog al Krig paa Jorden kunde høre op.“

„Ja, jeg tænker det samme. Men det er et forfængeligt Ønske, da Herren selv har sagt, at Krige og Rygte om Krige skal blive ved, indtil han kommer igen. Maa vi blot være tro ogsaa i det Kald, hvori vi staar.“

De sad nu en Stund i Tavshed og hensunken i Betragtningen af det herlige Rundskue, der laa for deres Blik. Saa rejste de sig og begyndte at vandre tilbage.

XVII. BRØDRENE I TROAS.

Da Artemas og Pudens var kommet et Stykke ned ad Bjergskraaningen, blev deres Opmærksomhed fængslet af en Skikkelse, der steg frem inde fra en snæver Kløft. Det var en ung Mand, klædt i Hyrdragt, og bag efter ham kom en stor Hjord af Faar og Geder. Hans smukke og

aabne Ansigt havde noget overordentlig tiltalende ved sig, og uvilkaarligt gav Pudens sig i Snak med ham.

„Hvor kommer du fra, unge Ven, og hvor skal du hen med din Hjord?“

„Jeg kommer fra Græsgangene paa den anden Side Bjerget, der har jeg været med Hjorden i seks Dage og er nu paa Vej hjem.“

„Er der ikke mere Føde derovre?“

„Jo, i Mængde.“

„Hvorfor drager du da hjem?“

„Fordi det er Herrens Dag i Morgen, saa kommer jeg altid ned fra Bjergene for at være sammen med mine Brødre.“

„Hvem er dine Brødre, min Ven?“ spurgte Artemas. Da Hyrden talte om „Herrens Dag“ anede han, at det var en Kristen:

„Mine Brødre, det er dem, som tror paa den Herre Jesus Kristus,“ svarede Hyrden frimodig. „Du kender vel ikke dette Navn, og kender du det, saa foragter du det vel. Men her paa disse Egne har den Herre Jesus mange Disciple.“

„Jo, jeg kender ham godt,“ svarede Artemas. „og jeg foragter ham ikke, tværtimod, jeg ærer ham og tilbyder ham som min Herre og min Frelser. Og det samme gør min Ven der. Det gælder os at træffe en kristen Broder i dette fjerne Land.“

„Men er I da ikke Romere?“

„Jo.“

„Og hører med til Lejren dernede?“

„Jo, ogsaa det,“ svarede Artemas og smilede over den skjulte Tvivl, der laa i hans Spørgsmaal.

„Jeg troede, at alle romerske Soldater var Afgudsdyrkere.“

„Og trods denne Tro var du ikke bange for at bekende, at du var en Jesu Discipel?“ spurgte Pudens.

„Jeg skammer mig ikke ved min Herre og Mester,“ svarede Hyrden ligetil som noget selvfølgeligt.

„Saa vil han heller ikke skamme sig ved dig,“ sagde Artemas. „Men sig mig — gives der mange Kristne i Troas?“

„Ja, i selve Byen er en Del og ogsaa rundt omkring paa Landet. Troas har haft den store Naade, at en af Herrens store Apostler har besøgt den. Hans Navn var Paulus. Og ved hans Prædiken var der mange, der omvendte sig fra Afguderne til den levende Gud. Mine Forældre var iblandt de første, der omvendte sig. Men han var her kun ganske kort, da Herren kaldte ham over til Makedonien.“

„Saa du selv den hellige Apostel?“ raabte Pudens ivrig.

„Ja, og hørte ham tillige. Hvor herligt at høre ham fortælle om, hvorledes han havde mødt den Herre Jesus, der havde aabenbaret sig for ham paa Vejen til Damaskus. Før havde han været en frysende Fjende af de hellige, men efter dette Møde blev han en af Jesu ivrigste Tjenere.“

„O, hvem der kunde faa Guds Ord at høre af en Mand, der selv havde staaet Ansigt til Ansigt med Forløseren og hørt det herlige Evangelium af hans egne Læber.“

„Det er en underlig Guds Førelse,“ svarede Hyrden, „thi jeg antager, det kan ske i Morgen, hvis du selv vil.“

„Hvad mener du?“ raabte Pudens forbavset.

„Da jeg paa den sidste Herrens Dag var hjemme, var nogle Brødre, der ledsagede Paulus, kommet til Troas, og de bragte det glædelige Budskab, at Paulus vilde komme bag efter og opholde sig nogle Dage i Byen. Jeg anser det for sikkert, at Apostelen vil samles med Brødrene i Morgen paa Herrens Dag og prædike Guds Ord for dem.“

„Vi vil komme begge to,“ sagde Artemas, „men ikke i romersk Uniform.“

„Hvorfor ikke? Er I bange for offentlig at bekende eders Herre og Mester?“ spurgte Hyrden med glødende Begejstring.

„Nej, min unge Broder,“ svarede Artemas. „Jeg kender baade det at bekende Kristus og at lide noget derfor. Men der er noget, der hedder Visdom. Vi vilde kun paa unødigt Vis udsætte vore Fjender og tillige udsætte den unge Menighed her for unødigt Fare og Trængsel, hvis vi mødte i den romerske Uniform. Men vi vil komme. Sig os blot Tiden og Stedet.“

„Vi pløjer at samles efter Solnedgang i en Sal hos en troende Broder. Hvis I vil være ved den østlige Port i Morgen Aften efter Solnedgang, saa skal jeg komme og føre eder derhen.“

„Ja, om Gud vil, skal vi være der,“ svarede Artemas.

Saa sagde Hyrden Farvel og gik videre. Den store Hjord græssede rundt om, men saa snart han kaldte paa den med sin høje, musikalske Stemme, fulgte den ham straks.

„Mine Faar hør min Røst, og de følger mig,“ sagde Artemas. „Saaledes siger vor Herre Jesus om sine sande Disciple. Maatte vi altid være i den Hjord, der følger sin himmelske Hyrde, selv om det skal gaa igennem Trængsel og Lidelse, ja selv om det skal gaa igennem Døden. Maaske er vor Prøvetid nu kommet, og vi bliver kaldet til at aflægge Vidnesbyrd for Øvrigheder og Konger, som Apostlene og mange med dem har gjort. Ja maaske vi kommer til at besegle vort Vidnesbyrd med vort Blod, som ogsaa mange af Herrens Vidner har maattet. Vi vil da ikke fornægte vor Herre og Mester, ikke skamme os ved at bekende hans Navn. Dog tror jeg, at vi for Tiden gavner Herrens Sag og tillige hans Menighed her bedst ved at gaa saa stille frem som muligt.“

Næste Aften ombyttede Pudens og Artemas deres Uniform med en civil Dragt og begav sig derpaa hen til den østlige Port. Her mødte den unge Hyrde til den aftalte Tid og førte dem hen

til det Sted, hvor Menigheden var samlet, og hvor de skulde møde den store Hedningepostel. Hvorledes dette Møde forløb, kan vi se af et Brev, som Pudens skrev til Klaudia:

„— Jeg vil fortælle dig en stor og herlig Oplevelse. Jeg var til Stede ved et Møde, hvor Apostelen Paulus, hvis Navn du sikkert har hørt i Rom, talte. Den forsamlede Menighed bestod mest af Folk af ringe Stand, men man mærkede, at de var fulde af Liv og den Hellig Aands Kraft. Den store Apostel talte og samtalede med os, og hans Ord vil jeg aldrig glemme. Og endnu mindre vil jeg glemme et Under, som vi oplevede ved dette Møde. — Det var meget varmt særlig paa Grund af de mange Lamper, som brændte. I et Vindue sad en ung Mand, der blev døsig under den lange Samtale, og tilsidst faldt han i Søvn. Med eet fik han Overbalance og faldt ned. Salen var i tredje Stokværk, og den unge Mand blev taget død op. Men Apostelen gik hen og kastede sig over ham, og Livet vendte tilbage. Du vil kunne forstaa, min Klaudia, at dette Tegn gjorde et mægtigt Indtryk paa mig. Sandelig, Herren har beseglet Paulus's Apostelembede. Hvilken Jubel og hvilken Taksigelse til den Gud, i hvis Navn og i hvis Kraft det var sket.“

Skønt det var Midnat, kunde Apostelen dog ikke forlade den kære Menighed, da han skulde rejse næste Dag. Vi samledes alle igen med ham, og han brød Brødet for os og blev ved at tale med os, indtil Dagen brød frem.

Havde du blot været med, min Klaudia! Jeg kan dog ikke beskrive dig den Herlighed, der var over Modet, saaledes at du i Sandhed kan forstaa det. Men maaske kan du selv engang opleve den Glæde at faa Apostelen at høre. Han længes nemlig efter at komme til Rom for at styrke og opmuntre Menigheden der. Lad os bede Herren om, at han vil lade dette Ønske gaa i Opfyldelse —“

XVIII. ET FESTMAALTID.

Tiden gik, men Pudens kom endnu ikke tilbage til Rom. Armeen i Asien havde nemlig bestandig nok at gøre med de oprørske Stammer, der aldrig lod dem i Ro. Pudens skrev en udførlig og interessant Beretning om en af Kampene til Klaudia. Ellers kunde der undertiden gaa lange Tider hen, uden at hun hørte fra ham, og hendes Hjerte var da fyldt af bange Anelser, som de ubestemte Beretninger fra Krigsskuepladsen ikke formindskede.

Mer og mer trak den unge Prinsesse sig tilbage fra de lystige Selskaber, hvortil hun bestandig blev indbudt. Derimod tog hun ivrigere Del i Menighedens religiøse Liv, læste i sin Bibel, søgte at drage andre Mennesker til Kristus samt overværede, saa ofte det var hende muligt, de Kristnes Forsamlinger. Under en af disse Forsamlinger modtog hun sammen med Pomponia den hellige Daab, hvori hun fik Tilnavnet Rufina.

Men selv om Klaudia i Almindelighed holdt sig borte fra det selskabelige Liv, saa var der dog Selskaber og Familiefester, som hun ikke kunde blive fri for at tage Del i, idet Anulus Plantius absolut fordrøede det. Tillige fordrede han, at hans Hustru og hans kongelige Gæst fra Britannien skulde være klædt saa glimrende, som det den Gang var Skik blandt Romers fornemste Familier. Ved saadanne Lejligheder blev ingen Kvinde og ingen ung Pige betragtet med større Beundring og Højagtelse end Pomponia og Klaudia.

Maaske kun med Undtagelse af en eneste — den smukke og ædle Oktavia, Kejser Neros Gemalinde. Under hendes Indflydelse havde det romerske Hof faaet et helt andet Udseende, end det havde under Klaudius's og den fordrøvede Agrippinas Regering. Denne ryggesløse Kvinde havde dog endnu en betydelig Indflydelse paa sin Søn. Dog var dens Indflydelse i Begreb med at svinde, idet den unge Kejser mer og mer blev et Værktøj i sine ugudelige Kammeraters og Raadgivers Hænder. Derved forsvandt efterhaanden de gode Egenskaber, som Kejseren i sin Ungdom havde lagt for Dagen, og han endte med at blive en grusom og blodtørstig Tyran, der tog Del i alle mulige Laster og Udskejelser.

En af dem, der havde mest Indflydelse paa Kejseren, var Poppæa, Othos Gemalinde, som Nero havde faaet til at forlade sin Ægtefælle. Denne Kvindes Ærgerighed var rettet mod intet mindre end den kejserlige Trone, og for at naa dette Maal skydede hun intet Middel, ikke engang de hæsligste Forbrydelser. Agrippina frygtede og hadede hende og bebrejdede sin Søn paa det hæftigste, at han forsømte Oktavia. Hvor forskellig hun nemlig end var fra sin Søns Hustru, saa maatte hun dog baade elske og agte hende.

Poppæa saa godt, at hun aldrig kunde naa sit Maal, saa længe Agrippina levede. Hun besluttede derfor hendes Død, og tillige besluttede hun at gøre alt for at faa Nero til at skille sig fra sin Hustru.

Imidlertid — for at virkeliggøre disse Planer krævedes der stor Forsigtighed, mange Intriger og frem for alt Tid. Endnu havde heller ingen Anelse om dem uden hun selv. Oktavia øvede derfor sin sædvanlige Indflydelse ved Hoffet og var Genstand for alle rettænkende Menneskers Agtelse.

(Fortsættes.)